

die niet onmiddellijk in verband kunnen worden gebracht met de Aktstructuur. Wij moeten dan ook zoeken, waar de storing primair aangrijpt. Daar moet ook de therapie ingrijpen. Wij zijn aan de structuren gebonden. Is de structuur, waarin de ziekte zich manifesteert, niet aangrijpbaar, dan kan men trachten vanuit de Actstructuur het ziekteproces te beïnvloeden. Als voorbeeld kan gelden het asthma, hier ligt de primaire stoornis vaak in het fysisch-chemische (ontsteking der luchtwegen), toch kan het asthma syndroom zeer goed worden aangevat langs den weg van de Aktstructuren, in vele gevallen met succes.

Dr Vedder wil graag enkele opmerkingen maken naar aanleiding van de vraag van Balhuizen. De vraag is of wij, Christenen, nog niet teveel bevangen zijn in animistische voorstellingen. Wij zien den mensch nog te weinig als een eenheid. In verband hiermee moeten wij ons bezinnen op de kwestie of de persoonlijke onsterfelijkheid een Christelijke gedachte is. Ook in Christelijken kring (zoo o.m. door Prof. van der Leeuw) zijn er, die de gedachte aan een persoonlijke onsterfelijkheid, als niet-Christelijk van de hand wijzen, en naar voren brengen, dat de wederopstanding des vleesches een specifiek-Christelijke leerstelling is. Spr. heeft den indruk, dat de wijsbegeerte der wetsidee zich eveneens aan deze problematiek tracht te ontworstelen en zou gaarne zien dat van deze zijde een nadere uiteenzetting werd gegeven hoe men daar over deze vraagstukken denkt.

Prof. Dooyeweerd merkt op: Het gaat hier over de vraag, of de ziel in den traditie zin van „anima rationalis” als een van het „stoffelijk lichaam” afscheidbare, geestelijke substantie is te vatten. Ik merkte hiertegen op, dat deze voorstelling is ontsproten uit een verzelfstandiging van de logische functie onzer denk-activiteit. De theoretische denk-houding is n.l. gekenmerkt door de theoretische „gegenstandsrelatie”, waarin wij onze logische denkfunctie in bewuste abstractie tegenover de niet-logische aspecten der werkelijkheid stellen, die het veld van onderzoek vormen. In deze tegenstandsrelatie schijnt deze logische denkfunctie volstrekt afgescheiden van de voor-logische aspecten der werkelijkheid. Maar deze „afscheiding” is slechts het product van onze theoretische analyse van de gegeven werkelijkheid. Bij deze analyse wordt geabstraheerd van den onlosmakelijken samenhang, waarin het logisch aspect met alle andere aspecten der werkelijkheid is vervlochten. Wanneer men echter uitgaat van de theoretische kijk op de werkelijkheid en meent, dat alleen deze laatste ons den waren stand van zaken kan doen kennen, neemt men aan, dat de theoretische tegenstandsrelatie aan de werkelijkheid zelve beantwoordt. Zoo kwam reeds Aristoteles tot de valsche conclusie, dat de logische denk-activiteit als zoodanig door een *choorismos* van de psychische en materiele functies van het lichaam gescheiden was. De scholastische zielstheorie heeft deze Aristotelische gedachte overgenomen. In waarheid kan echter de